

Grancsa Gergely

Minden este

A tűzfalban téglák alszanak
rajtuk takaró zöld moha vagy zuzmó
mellettük a csöpögő eresz sziszeg
csöndesen az ablakok mögött
a plafonon gyökeret növeszt
a villanykörték bogárvilága
és kifelé tükröződik
a semmi benti árnya.

Vakfolt

Törmeléket zúdítanak le, sített,
egy gödörbe, vasbeton
elemek széttört darabjait,
több száz kilósak,
roncsolt végeikből
rozsdás fémgerendák látszanak,
óriási konténer önti ki őket a szürkületben,
tücskök itt nincsenek, ciripelnek
gumiagyukban az acélhuzalok,
valami leszakad, tompán
puffan, a gödör oldalából
zacskók látszanak, távolabb
egy otthagyt pulóver rohad,
madár vagy repülő járt erre
valamikor, messziről szirénák
vagy kürtjelek, a kék kipufogógázban
lassan kigyúlnak a lakópark fényei,
a házak, ahol emberek élnek,
a közvilágítás működik,
a teherautó kereke vastag,
férgeket gyúr az agyagos sárból,
a gödör hatalmas és üres,
nem látni az aljára,
a törmelékből időnként
tapétás faldarabok látszanak,
zaj van,
zaj van és por száll fel mindenhonnan,
lehetne nappal is,
akkor még melegebb van,
nem lehet lélegezni ekkora zajban,
a por eltömít mindent,
a felszín természetes
növénytakarója ismeretlen,
nem szikes, meszes
vagy löszös, semmilyen,
kékes kipufogófüst száll fel,
valahol ugat egy kutya,
a konténer felnyitott
hátlujából megállás nélkül

ömlik a törmelék,
végtelen minden,
kosz van, por és mocsok,
a gödör nem telik,
csak a sít ömlik bele,
valahol vannak emberek,
senki nem tud az építési terület
növénytakarójának változásáról,
már nyár van, az volt eddig is, tél,
az ezredik körét teszi meg a Kamaz,
óvatosan a gödör széléig tolat,
néhány száraz földdarab
gurul a gödörbe,
aztán fémes csattanás
és megfeszülnek a láncok,
döngve zúdul a gödörbe a sít,
a törmelékből időnként
mosdókagylók torzói látszanak,
bontják a várost, építik,
semmi szépség, minden gyönyörű,
lassan vége, a konténerből a por,
holt lakók hamvai,
nem ismerek a szavaimra,
a teherautó hamarosan újra visszajön.

Exponálás

Minden pillanatot úgy tehetsz boldogabbá,
hogy rágyújtasz, cigarettád nyomán hörgőidben
szénmonoxid, nikotin és kátrány
rakódik le és növeszt testedben rákos sejteket,
mosolyod így füstbe csomagolva raktározza
a közös emlékezet, mintegy kimerevítve

a pillanatot,

amiben valaki haldokolni kezd.

Nem is érdemes máson, csak polaroidon
megörökíteni, ahogy megtörik akaratod
és kezded öngyújtó után kutat,
hiszen mindenki tudja, hogy sietni kell,
mert mellkasodon alvó halál pihen.